

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200572
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200572.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., zastúpený: Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s. r. o., Hviezdoslavova 6, Žilina, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, Andreja Kmeťa č. 17, Žilina, za účasti: Urbárska obec, pozemkové spoločenstvo Mojšová Lúčka, so sídlom Žilina - Mojšová Lúčka, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/005151/Bat. zo dňa 31.03.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/82/2015-72 zo dňa 22. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/82/2015-72 zo dňa 22. júna 2016 z a m i e t a.

Účastníkom náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 21S/82/2015-72 zo dňa 22. júna 2016 podľa ust. § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/005151/Bat. z 31.03.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Žilina (č. 21640/2013-57701/2014-OS-DRA zo dňa 09.12.2014. Mesto Žilina (ďalej len stavebný úrad), prvostupňovým rozhodnutím nariadil žalobcovi odstránenie stavby - rekreačného objektu na pozemku parc. č. C-KN 520/53 v kat. úz. F. a uložil podmienky pre odstránenie stavby.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 21640/2013-22080/2014-OS-DRA zo dňa 28.04.2014 rozhodol o nepovolenej stavbe podľa § 88a ods. 1 Stavebného zákona tak, že rekreačný objekt na pozemku register C parc. č. 520/53 v kat. úz. F. podľa §

88a ods. 2 Stavebného zákona nariadil vlastníkovi stavby odstrániť. Dňa 31.10.2013 bol vykonaný stavebný dohľad na predmetnej stavbe, ktorý bol vlastníkovi stavby oznámený listom č. 21640/2013-49396/2013-OS-MT zo dňa 09.10.2013. Stavebný úrad posúdil rekreačný objekt ako stavbu podľa § 43 Stavebného zákona, rozhodnutím č. 21640/2013-49396/2013-OS-MT-výzva zo dňa 02.12.2013 vyzval vlastníka, aby v lehote 90 dní predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie predmetnej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými Stavebným zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi a aby podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby spolu s požadovanými prílohami. Vlastník stavby nesplnil výzvu stavebného úradu, nepredložil v určenej lehote požadované doklady a dôkazy o tom, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami, a preto v súlade s ust. § 88a ods. 2 Stavebného zákona nariadil odstránenie stavby. V napadnutom rozhodnutí žalovaný poukázal na ust. § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 1 a 2 a 7 vo väzbe na ust. § 43 a § 43a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len stavebný zákon), na Územný plán Mesta Žilina (ďalej len ÚPN-M) schválený Mestským zastupiteľstvom v Žiline uznesením č. 15/2012 zo dňa 20.02.2012, kde v zmysle jeho regulatívov priestorového usporiadania funkčného využívania územia, vymedzenom v Urbanistickom obvode č. 8 - juhovýchod, Urbanistický okrsk č. 42 - Mojšová Lúčka a znakom 8.42.ZBI/02, základnú funkciu územia tvoria jestvujúce zariadenia verejného stravovania, funkcie dopĺňajúce šport a rekreáciu, zeleň izolačná a ekostabilizačná a prvky územného systému ekologickej stability. Doplnkovú funkciu majú vytvárať detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Konštatoval, že podľa záväznej časti ÚPN, v ktorej sú určené prípustné a neprípustné funkcie, je v tomto vymedzenom území, v ktorom je aj umiestnená posudzovaná stavba, na plochách zelene majúcej izolačnú alebo ekostabilizačnú úlohu, prípustné zriaďovať odpočinkové plochy s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a pod., tiež zariadenia pešej a cyklickej dopravy a technické vybavenie. Neprípustné sú uvedené iné ako základné, doplnkové funkcie.

3. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a dospel k rovnakému právnomu názoru, že z hľadiska právnej úpravy platnej a účinnej v čase konania a rozhodovania žalovaného a prvostupňového správneho orgánu posudzovaný objekt je potrebné považovať za stavbu v zmysle § 43 stavebného zákona, keď v konaní s poukazom na obsah administratívneho spisu, najmä na fotodokumentáciu, ale aj ostatnú súčasť administratívneho spisu bolo preukázané, že posudzovaný objekt je objekt, ktorý tvorí stavebná konštrukcia, ktorá je postavená stavebnými prácami a ktorej osadenie si vyžadovalo úpravu podkladu. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že úpravou podkladu okrem iného je treba rozumieť aj samotné zarovnanie, zhutnenie a niekedy aj vyštrkovanie podkladu, spevnenie svahov a iné. Krajský súd sa stotožnil aj s názorom žalovaného, že v konaniach podľa § 88a stavebného zákona je dôkazné bremeno na účastníkovi konania. Bolo na žalobcovi, aby preukázal skutkovým vymedzením a dôkazmi, že posudzovaný objekt, ako nepovolená stavba, nie je v rozpore s cieľmi a zámermi územného plánovania vyjadrenými v územnoplánovacej dokumentácii a územnoplánovacích podkladoch a s verejnými záujmami chránenými podľa osobitných predpisov.

4. Krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Sžo/248/2008 zo dňa 23.06.2009, v ktorom je uvedené, že zákonodarcu v právnej norme ustanovenej v § 88a upravuje jednak postup vlastníka nepovolennej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z ust. § 88a ods. 1, 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolennej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami Slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva príslušný orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ust. § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či v

predmetnom území je vyhlásené ochranné pásmo a pod. Vzhľadom aj na vyjadrený právny názor v rozsudku Najvyššieho súdu SR, krajský súd poukazuje na to, že pre posúdenie veci je irelevantné, kedy k postaveniu stavby došlo, keď konanie podľa § 88a stavebného zákona, a teda aj súlad nepovolenej stavby s územnoplánovacou dokumentáciou, s Územným plánom Mesta Žilina je potrebné posudzovať s územnoplánovacou dokumentáciou, a aj Územným plánom Mesta Žilina platným a účinným v čase konania o dodatočnom povolení stavby a nie v čase fyzickej realizácie stavby. Podľa ustálenej judikatúry súdov SR, účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné, vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočností, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Je teda zrejmé, že umiestnenie stavby musí obstáť do budúcnosti, teda logicky nemôže byť v rozpore s územným plánom platným v čase rozhodovania o dodatočnom povolení, pričom je irelevantné, či v čase realizácie stavby s ním bolo alebo nebolo v súlade.

5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, považoval súd žalobné námietky za nedôvodné a žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku, v ktorej uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ opätovne uviedol, že stavba bola realizovaná v roku 2011, t. j. v čase, keď aktuálne platný územný plán mesta nebol schválený. Ak teda stavbu postavil v čase, keď územný plán mesta neplatil, nemohol ani dodatočne preukázať súlad stavby s týmto územným plánom. Poukázal na prebiehajúce konanie na Mestskom úrade v Žiline, o návrhu zmien územného plánu, kvôli ktorému žiadal krajský súd o odročenie pojednávania. Nevyhovením jeho žiadosti krajský súd podľa sťažovateľa znemožnil uskutočniť jemu patriace procesné práva, preto má za to, že takýmto postupom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ ďalej poukázal aj na diskriminačný postup žalovaného správneho orgánu vo veci riešenia celkovej situácie rekreačných chat pri Vodnom diele Žilina. Napriek tomu, že v oblasti sa nachádza množstvo rekreačných chat a objektov, konanie o dodatočnom povolení stavby bolo v rámci šetrenia stavebnou inšpekciou začaté len proti niekoľkým. Keď bolo konanie o dodatočnom povolení stavby začaté, sťažovateľ predložil do konania všetky potrebné doklady, pričom jediné nesúhlasné stanovisko sa týkalo územného plánu mesta, ktorý medzičasom začal platiť od roku 2012 a v tomto ohľade nemal žiadnu možnosť požiadavku súladu s územným plánom splniť v roku 2014. Ďalšou skutočnosťou, pre ktorú sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za nesprávny je zohľadnenie záujmov členov pozemkového spoločenstva Urbárska obec o zachovanie umiestnených rekreačných chatiek a nájmu pozemkov, ku ktorým má sťažovateľ riadnu nájomnú zmluvu a splnil všetky zákonné náležitosti v konaní o dodatočnom povolení stavieb, s výnimkou zosúladenia s územným plánom, prijatým Mestom Žilina v roku 2012. Zdôraznil, že predmetná rekreačná chata nemá charakter stavby, je bez akýchkoľvek pripojení na inžinierske siete a so zemou nie je spojená pevným základom. Sťažovateľ, ako vlastníčik rekreačnej chaty postavenej na súkromných pozemkoch má za to, že Mesto Žilina pri vypracovaní územného plánu musí vlastnícke práva súkromných osôb rešpektovať, a to v súlade s Ústavou SR, správnym poriadkom, ako aj ďalšími právnymi predpismi. To je potrebné rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí v rámci stavebného konania.

8. Sťažovateľ preto navrhol, aby kasačný súd po preskúmaní veci napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

9. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok vo vzťahu k vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, že trvá na svojom právnom názore uvedenom vo vyjadrení k podanej žalobe a zároveň sa plne stotožňuje s právnym názorom vyslovenom v

odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len "S. s. p.")], po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1 a 2 S. s. p.).

13. Správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 S. s. p.).

14. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

15. Kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

17. Úlohou správneho súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorý odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Mesta Žilina č. 21640/2013-57701/2014-OS-DRA zo dňa 09.12.2014, ktorým stavebný úrad nariadil žalobcovi podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, odstránenie stavby - rekreačného objektu na pozemku, parc. č. C-KN 520/53 v kat.

úz. F. a uložil podmienky pre odstránenie stavby.

18. Z priloženého administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí rozhodol podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Mesta Žilina ako prvostupňového orgánu. Poukázal na schválený Územný plán Mesta Žilina, ktorý bol schválený uznesením Mestského zastupiteľstva v Žiline pod č. 15/2012 zo dňa 20.02.2012 a v zmysle jeho regulatívov, priestorového usporiadania a funkčného využívania územia vymedzenom Urbanistickým obvodom č. 8 - Juhovýchod, Urbanistickým okrskom č. 42 - Mojšová Lúčka a znakom 8.42.ZBI/02, základnú funkciu územia tvoria jestvujúce zariadenia verejného stravovania a funkcie dopĺňajúce šport a rekreáciu, zeleň a to izolačná a ekostabilizačná a prvky územného systému ekologickej stability. Doplnkovú funkciu majú vytvárať detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Podľa záväznej časti ÚPN-M mesta Žilina, v ktorých sú určené prípustné a neprípustné funkcie je v tomto vymedzenom území, na plochách zelene majúcej izolačnú alebo ekostabilizačnú úlohu, prípustné zriaďovať odpočinkové plochy s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a podobne, tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Ako neprípustné sú uvedené iné ako základné a doplnkové a prípustné funkcie. Žalovaný uskutočnenou obhliadkou ako aj preskúmaním podkladov rozhodnutia sa stotožnil s prijatým záverom stavebného úradu, ktorý pri posudzovaní zrealizovaných stavebných konštrukcií, vzhľadom na ich stavebnotechnické prevedenie, s prihliadnutím na definíciu stavby v ust. § 43a ods. 2 a § 43 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, tieto aj s prihliadnutím na spôsob ich vyhotovenia, správne posúdil ako stavbu, pre ktorú bolo potrebné povolenie stavebného úradu, podľa § 54 stavebného zákona.

19. Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. (stavebný zákon), stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu. Pevným spojením so zemou sa rozumie

- a) spojenie pevným základom,
- b) upevnenie strojnými súčiastkami alebo zvarom o pevný základ v zemi alebo o inú stavbu,
- c) ukotvenie pilótami alebo lanami s kotvou v zemi alebo na inej stavbe,
- d) pripojenie na siete a zariadenia technického vybavenia územia,
- e) umiestnenie pod zemou.

20. Podľa § 43a ods. 2 stavebného zákona, pozemné stavby sú priestorovo sústredené zastrešené budovy vrátane podzemných priestorov, ktoré sú stavebnotechnicky vhodné a určené na ochranu ľudí, zvierat alebo vecí; nemusia mať steny, ale musia mať strechu. Podľa účelu sa členia na bytové budovy a nebytové budovy.

21. Podľa § 54 stavebného zákona, stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu.

22. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona, stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami.

23. Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a osobitnými predpismi.

24. Podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

25. Podľa § 88a ods. 5 stavebného zákona, ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami alebo stavebník v určenej lehote nesplní podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

26. Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod.. Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/28/2011 zo dňa 19.07.2012)

27. Vlastnícke právo nie je absolútnym právom, ktoré pôsobí erga omnes, pretože ochranu mu je možné poskytnúť len vtedy, ak bolo nadobudnuté v súlade so zákonom, čo v danom prípade nebolo splnené. Je nepochybne potrebné vo verejnom záujme regulovať výstavbu v záujme zachovania životného prostredia, či iných všeobecne uznávaných hodnôt ako aj v záujme práv ostatných účastníkov. Ako aj ústavný súd uviedol, dodatočné povolenie neoprávnenej stavby by mohlo byť chápané ako precedens a byť návodom pre ostatných ako obísť zákon. Stavebník nepovolenej stavby by v žiadnom prípade nemal mať viac práv, resp. by nemal mať menej povinností ako stavebník, ktorý vykonáva stavbu na základe právoplatného stavebného povolenia.

28. Aj v prípade, ak na stavbu nie je potrebné stavebné povolenie z dôvodu, že sa nejedná o stavbu v zmysle definície § 43 stavebného zákona, podanie ohlásenia stavebníka drobnej stavby (súčasťou ktorého je aj overená projektová dokumentácia, resp. jednoduchý situačný náčrt), ho neoprávňuje začať stavebnú činnosť. Vždy musí vyčkať na písomné oznámenie - súhlas stavebného úradu. Táto povinnosť pre stavebníka drobných stavieb vyplýva z ust. § 57 ods. 1 a 2 stavebného zákona. Z uvedeného dôvodu je argumentácia sťažovateľa, že v roku 2011 ohlásil stavebnému úradu realizáciu drobnej stavby, pričom ten na jeho podanie nereagoval, irelevantná. Svoje záujmy mal možnosť chrániť inými prostriedkami (sťažnosť na prietahy v konaní, žaloba na odstránenie nečinnosti a pod.) a nezačať so stavbou svojvoľne bez príslušného stanoviska.

29. Z obsahu z predloženého administratívneho spisu ani z dôkazov, ktoré predložil sťažovateľ pri podaní žaloby nevyplýva, že by si splnil povinnosť, ktorá mu bola uložená stavebným orgánom, úkonom zo dňa 02. 12. 2013, Č. s. 21640/2013 - 49396/2013 - OS-MT- výzva JK, a to, že podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby podľa § 58 stavebného zákona. Úkon sťažovateľa zo dňa 18. 03. 2014, označeného ako doplnenie žiadosti, ktorým doložil stavebnému úradu niektoré vyjadrenia orgánov, nemožno považovať za žiadosť o dodatočné povolenie stavby, pretože neobsahuje náležitosti požadované zákonom.

30. Ak žalobca poukazoval na okolnosť, že platný Územný plán mesta Žilina počítal s tým, že v rámci

stavebnej činnosti je možná údržba existujúceho objektu, čo malo byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nezákonnosti, je potrebné poukázať na to, že táto časť územného plánu sa mohla týkať len údržby legálne zriadených objektov. Je potrebné vyjadriť súhlas s právnym názorom žalovaného, že bolo jeho povinnosťou v čase začatia konania, prihliadať na územný plán mesta, účinný v tom čase a nebolo jeho povinnosťou skúmať, kedy bol nepovolený objekt postavený. Bolo rizikom staviteľa, ktorý realizoval stavbu rekreačného domčeka bez súhlasného stanoviska stavebného úradu, že plynutím času môže dôjsť k zmene verejných záujmov v danej lokalite.

31. Z obsahu spisu je teda zrejmé, že v konaní nebol preukázaný súlad stavby s verejnými záujmami, čo vyplýva zo stanoviska dotknutého orgánu, Vodohospodárskej výstavby, š. p., Bratislava, k žiadosti o umiestnenie rekreačného objektu, ktorý vyjadril nesúhlas s výstavbou rekreačného objektu na časti pozemku, parcela č. KN-E 163/1, zapísanej na LV č. XXX, pretože sa jedná o pozemok mimo zastavaného územia obce a lokalita, ktorej súčasťou je aj predmetný pozemok, je podľa platného Územného plánu mesta Žilina súčasťou jestvujúcich plôch brehovej a izolačnej zelene, ktoré nie sú určené na zástavbu. Uvedenému zodpovedá textová časť Územného plánu mesta Žilina, zo dňa 20. 02. 2012 ako i vyjadrenie Mesta Žilina zo dňa 27. 11. 2014, podľa ktorého je umiestnenie rekreačného domčeka v rozpore so záväznými časťami Územného plánu mesta Žilina, v platnom znení.

32. Neobstojí ani námietka sťažovateľa, že krajský súd pochybil, ak konanie nepreušil a nevyčkal na ukončenie konania na Mestskom úrade v Žiline, ktoré sa malo týkať návrhu zmien územného plánu, pretože podľa ustanovenia § 250i ods. 1 O.s.p., pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Na správnosť a zákonnosť právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy, vydaného na základe všeobecne záväzných právnych predpisov účinných v čase jeho vydania, nemôže mať vplyv neskoršia zmena záväzného predpisu. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti zo dňa 03. 08. 2016 nepreukázal, že by na zasadnutí Mestského zastupiteľstva Žilina dňa 27. 06. 2016 došlo k zmenám v Územnom pláne mesta Žilina vo vzťahu k územiu, na ktorom stojí jeho stavba, čím odôvodňoval žiadosť o odročenie pojednávania. Okolnosť, že krajský súd konal a vyhlásil kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok dňa 22. 06. 2016 bez prítomnosti právnej zástupkyne žalobcu, ktorá ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie s iným pojednávaním nariadeným na ten istý deň na Okresnom súde Prievidza, nebol dôvodom na odročenie pojednávania (viď § 250g ods. 2 O.s.p.) aj vzhľadom na súhlas sťažovateľa s tým, aby si jeho právny zástupca ustanovil za seba zástupcu (plná moc zo dňa 27. 04. 2015). Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil porušenie procesných práv sťažovateľa tým, že krajský súd nevyhovел jeho žiadosti o odročenie pojednávania aj vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred správnym súdom sa dokazovanie zásadne nevykonáva a neprítomnosť jeho právneho zástupcu na pojednávaní nemohlo ovplyvniť právne posúdenie veci na základe skutkového stavu vyplývajúceho z obsahu spisu.

33. Sťažovateľ v konaní nepreukázal diskriminačný postup orgánu verejnej správy vo veci riešenia rekreačných chat pri Vodnom diele Žilina, na túto námietku žalobcu preto krajský súd nemohol prihliadať.

34. Kasačný súd na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že krajský súd v danej veci postupoval vecne správne a skutkovo aj právne vyhodnotil stav veci v súlade so zákonom. V konaní o dodatočnom povolení stavby bolo na žalobcu aby preukázal, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Dôkazné bremeno však neunesol, pretože umiestnenie predmetného objektu (stavby) je v rozpore s platným Územným plánom Mesta Žilina. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu, vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup, ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne.

35. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v konaní pred správny súdom a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

36. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami si najvyšší súd osvojil záver, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom, nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť v zmysle ust. § 461 S. s. p.

37. Záverom najvyšší súd vzhľadom k žalobcovmu návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti poukazuje na rozpor nepovolenej stavby s verejným záujmom a vzhľadom na rozhodnutie vo veci kasačnej sťažnosti, nebol dôvod na vydanie samostatného rozhodnutia o priznaní jej odkladného účinku podľa § 447 ods. 1 S. s. p.

38. O trovách súdneho konania rozhodol najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 170 písm. a/ v spojení s § 467 ods. 1 S. s. p. tak, že neúspešnému sťažovateľovi - žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, príbratému účastníkovi konania žiadne trovy v kasačnom konaní nevznikli a žalovaný nemá zo zákona právo na ich náhradu.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.